

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ - ΜΑΡΙΑ ΚΑΝΘΕΡ

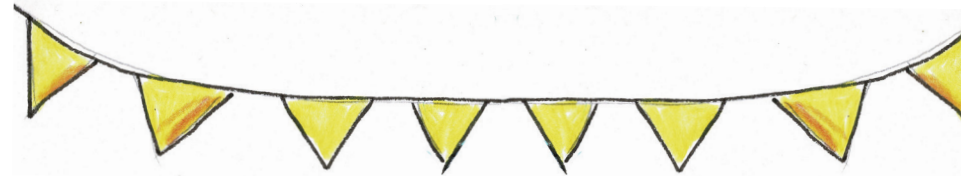
Αν είχαμε όλοι ένα μαγικό ραβδάκι, εκείνο το οποίο θα ευχόμασταν είναι να μην υπάρχει ούτε ένα κακοποιημένο παιδί σ' αυτό τον πλανήτη. Δυστυχώς, όμως, αυτό το μαγικό ραβδάκι δεν υπάρχει, υπάρχουν όμως τα παραμύθια όπου μέσα από μία απλή ιστορία μπορούμε να βοηθήσουμε και να καθοδηγήσουμε χονεϊς και το πιο βασικό, τα παιδάκια μας.

Αυτός είναι ο σκοπός για τον οποίο δημιουργήθηκε αυτό το παραμυθάκι με τίτλο «Σπάσε τη σιωπή».

Η Μάρθα ήταν πολύ καλή μαθήτρια και πολύ καλή κολυμβήτρια. Ήταν κοινωνική, πρόσχαρη και γενικά ένα πολύ χαρούμενο παιδάκι. Το κολύμπι ήταν η ζωή της, η ανάσα της, το χαμόγελό της. Ακολουθούσε πιστά τις οδηγίες του προπονητή, ακόμα και στη διατροφή της. Οι μέρες περνούσαν ευχάριστα. Όσοι ξημέρωσε εκείνη η Τρίτη. Εκείνη η Τρίτη που θα ανέτρεπε όλη τη ζωή της οικογένειάς. Εκείνη την Τρίτη, η προπόνηση δεν πήγε ακριβώς όπως την είχε φανταστεί. Ο θύτης είχε βρει την ευκαιρία, μία ευκαιρία που τη δούλεψε αρκετό καιρό πριν. Η Μάρθα όμως με τη στήριξη της οικογένειάς της και όχι μόνο, θα καταφέρει να φανταστεί και πάλι ένα μέλλον πολύχρωμο, γεμάτο όνειρα και στόχους. Η Μάρθα, ήταν σίγουρη τώρα για τον εαυτό της. Ένωθε δυνατή, είχε αυτοπεποίθηση, γιατί είχε καταφέρει να δώσει τέλος στον εφιάλτη.

ΣΠΑΣΕ ΤΗ ΣΙΩΠΗ...

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ - ΣΕΛΙΔΩΣΗ
ΙΩΑΝΝΑ ΚΑΝΑΡΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

-Ανασούλα και πίσω. Μπράβο Μάρθα.
Της άρεσε πολύ όταν την επιβράβευε ο προπονητής της.
Ξεκίνησε το κολύμπι όταν ήταν τριών και τώρα ήταν
οκτώ. Πέντε ολόκληρα χρόνια.
Στην αρχή μία φορά την εβδομάδα και τώρα τέσσερις.

Ήταν πολύ καλή.
Ήταν συνεπής, υπάκουη και είχε τυφή εμπιστοσύνη στον προπονητή της.
Ουσιαστικά, είχε μεγαλώσει μαζί του.

Όμως, η αλήθεια είναι, πως κάθε φορά που άκουγε το
συγκεκριμένο **Μπράβο** ένα τεράστιο, αληθινό χαμόγελο
σχηματιζόταν στο προσωπάκι της.

-Τελειώσαμε, Μάρθα. Βγες από την πισίνα, αποδυτήρια
και σπίτι. Θα τα πούμε και πάλι αύριο.

Η Μάρθα υπάκουσε, όπως πάντα. Αυτό είχε μάθει να κάνει.

Μπήκε γρήγορα στα αποδυτήρια και άλλαξε αμέσως,
γιατί έπρεπε να προλάβει με τη μαμά της να πάρουν και
τον αδελφό της από την προπόνηση ποδοσφαίρου.

Θυμάται παλιά τη μαμά της, που την περίμενε μέχρι να
τελειώσει και δεν έφευγε καθόλου από το χώρο της
πισίνας. Όμως τώρα, με το πρόγραμμα και του αδελφού
της, η μητέρα της, την άφηνε στο κολυμβητήριο, πήγαινε
τον αδελφό της, επέστρεφε να παραλάβει τη Μάρθα και
μετά πήγαιναν μαζί να παραλάβουν και τον αδελφό της.

Η ίδια ρουτίνα, κάθε εβδομάδα.

Ξεντύθηκε γρήγορα, άρπαξε τον σκούφο της και βγήκε έξω.

Το κολυμβητήριο ήταν άδειο. Το μάθημα της Μάρθας
ήταν το τελευταίο. Η μητέρα της ήθελε να τελειώνει
πρώτα τα μαθήματά της και μετά να ξεκινάει
προπόνηση. Ίσως γιατί μετά την προπόνηση, ήταν πολύ
κουρασμένη για διάβασμα. Η μητέρα της, την περίμενε στο
ίδιο σημείο κάθε φορά.

-Γειά σου μαμά.

-Πώς ήταν, κορίτσι μου, η προπόνηση;

-Καταπληκτική, όπως πάντα!

Η απάντηση της, ενεργοποίησε το πηχάιο χέλιο
της μαμάς της.
Έβαλαν μπρος και έφυγαν.

Η Μάρθα ήταν πολύ καλή μαθήτρια. Ήταν κοινωνική, πρόσχαρη και γενικά ένα πολύ χαρούμενο παιδάκι. Είχε δύο αδελφικές φίλες, αλλά λόγω της προπόνησης και των μαθημάτων, μόνο τα Σαββατοκύριακα είχε την ευκαιρία να τις βλέπει και να χαλαρώνει λίγο.

Δεν την ενδιέφερε όμως και πολύ. Το κολύμπι ήταν η ζωή της, η ανάσα της, το χαμόγελό της.

Όλοι οι δάσκαλοι, μόνο επαίνους είχαν να πουν για τη Μάρθα. Οι γονείς της, την καμάρωναν που είχε τέτοια πειθαρχία, λες και ήταν μεγάλη κοπέλα. Ακολουθούσε πιστά τις οδηγίες του προπονητή, ακόμα και στη διατροφή της. Βέβαια, το μόνο πράγμα που την έβαζε σε πειρασμό, ήταν **οι σοκολάτες.**

Όταν έπεφταν στα χέρια της ...

εξαφανιζόντουσαν ως δια μαγείας

σε κλάσματα δευτερολέπτου.

Η μαμά της πίστευε πως αν λάμβανε μέρος στα ρεκόρ Γκίνες για την πιο γρήγορη κατανάλωση σοκολάτας, η κόρη της, θα έβγαине

πρώτη!

Οι μέρες περνούσαν ευχάριστα. Γεμάτες βέβαια με δραστηριότητες και διάβασμα, αλλά ευχάριστα.

Όπου ζημέρωσε εκείνη η Τρίτη. Εκείνη η Τρίτη που θα ανέτρεπε όλη τη ζωή της οικογένειας. Ο καιρός ήταν μουντός και σκυθρωπός από το πρωί. Οι σταχόνες έπεφταν από τις πρωινές ώρες, και δεν είχαν σταματήσει ούτε λεπτό, μέχρι την ώρα της προπόνησης. Ήταν λες και οι άγγελοι δάκρυσαν προκαταβολικά χι' αυτό που θα ακολουθούσε.

-Μάρθα μου, να θυμάσαι, σήμερα θα αρχήσω να έρθω να σε πάρω. Έχει επίδειξη ο αδελφός σου και θα πρέπει να μείνω εκεί. Μόλις τελειώσει, θα έρθουμε μαζί να σε πάρουμε. Μην βγεις έξω. Μείνε μέσα στο κολυμβητήριο για κανένα εικοσάλεπτο και θα έρθω μέσα να σε βρω.

-Εντάξει μαμά, της απάντησε και της έσκασε ένα φιλί στο μάγουλο.

Σε πέντε λεπτά, βρισκόταν μέσα στην πισίνα. Ήταν σίγουρη πως στην προηγούμενη ζωή της, ήταν ψάρι, ή, όπως πίστευε όταν ήταν μικρή, μια μικρή χοργόνα. Γλιστρούσε μέσα στο νερό, με κινήσεις ακριβείας. Ήταν έτοιμη για τους επόμενους αγώνες. Είχε μέλλον στο συγκεκριμένο άθλημα.

-Μάρθα, πάμε για ελεύθερο και μη χασομεράμε.

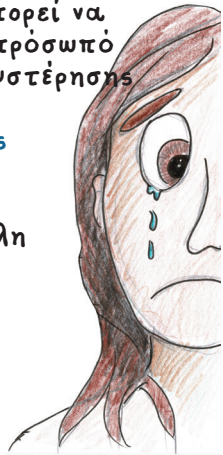
Σήμερα, θέλω να κάνουμε περισσότερες επαναλήψεις, άκουσε τη φωνή του να της λέει.

-Μην ανησυχείτε. Έχουμε κανένα δεκάλεπτο παραπάνω σήμερα. Η μητέρα μου θα αρχήσει να έρθει.

Αν δεν φορούσε τα γυαλάκια της πισίνας, μπορεί να έβλεπε το χαμόγελο που σχηματίστηκε στο πρόσωπό του με το άκουσμα της αναγγελίας της καθυστέρησης της μητέρας.

-Πολύ ωραία! Πάμε, ξεκινάμε. Μην ξεχνάς τις ανασούλες μας.

Εκείνο το απόγευμα, πήρε τα περισσότερα μπράβο που είχε πάρει από οποιαδήποτε άλλη φορά. Κάπως έτσι πάει βέβαια. Όταν είσαι έτοιμος να χτυπήσεις το θήραμα, συνήθως πρώτα το καλοπιάνεις για να έρθει πιο κοντά σου.

Η ώρα πέρασε πολύ γρήγορα. Το μάθημα τελείωσε και η Μάρθα πήγε στα αποδυτήρια. Την ακολούθησε και αυτός.

Δεν της φάνηκε παράξενο. Από τότε που ήταν μικρή άλλαζε μπροστά του. Ίσως ήθελε να της πει και άλλα «Μπράβο». Έβγαλε το μαχιό της και πήγε να ντυθεί, εκείνος πήγε δίπλα της ... και άρχισε να της μιλάει γλυκά και να την ακουμπάει. Έκλεισε τα μάτια, δεν της άρεσε, δεν ήξερε πώς πρέπει να αντιδράει. Μετά από λίγα λεπτά, της είπε να ντυθεί γιατί θα ερχόταν η μαμά της.

-Και να θυμάσαι,
αυτό θα είναι το μυστικό μας.
Τα μυστικά δεν λέγονται πουθενά. Θα
είναι το δικό μας μυστικό. Μπορεί στη
μαμά να μην αρέσει και να σε σταματήσει
από την προπόνηση. Δεν νομίζω να θέλεις
να χάσεις τους αγώνες; Ούτως ή άλλως δεν
κάνουμε κάτι κακό. Γνωρίζομαστε
καλύτερα. Είμαι σίγουρος ότι θα
κρατήσεις το μυστικό μας, γιατί είσαι
μοναδική και υπέροχη κολυμβήτρια!
Κράτα το μυστικό μας και μας
βλέπω και για χρυσό. Είσαι η
καλύτερη μαθήτρια
που είχα ποτέ!

Ντύθηκε μηχανικά και βγήκε έξω.
Έβρεχε καταρακτωδώς, όμως ήθελε να φύγει από εκεί
μέσα. Τα δάκρυα των αγγέλων, είχαν μετατραπεί σε
κλάματα με αναφιλητά. Από τη γωνία, είδε το
αυτοκίνητο της μαμάς της. Έτρεξε με φόρα καταπάνω
του. Μπήκε μέσα, λες και έψαχνε καταφύγιο να κρυφτεί.

-Μάρθα, δεν σου είπα να μη βγεις έξω;

-Μόλις βγήκα μαμά.

-Μα τι έχεις εσύ; Αγάπη μου, έκλαιγες;

-Όχι! Είναι σταχόνες από τη βροχή.

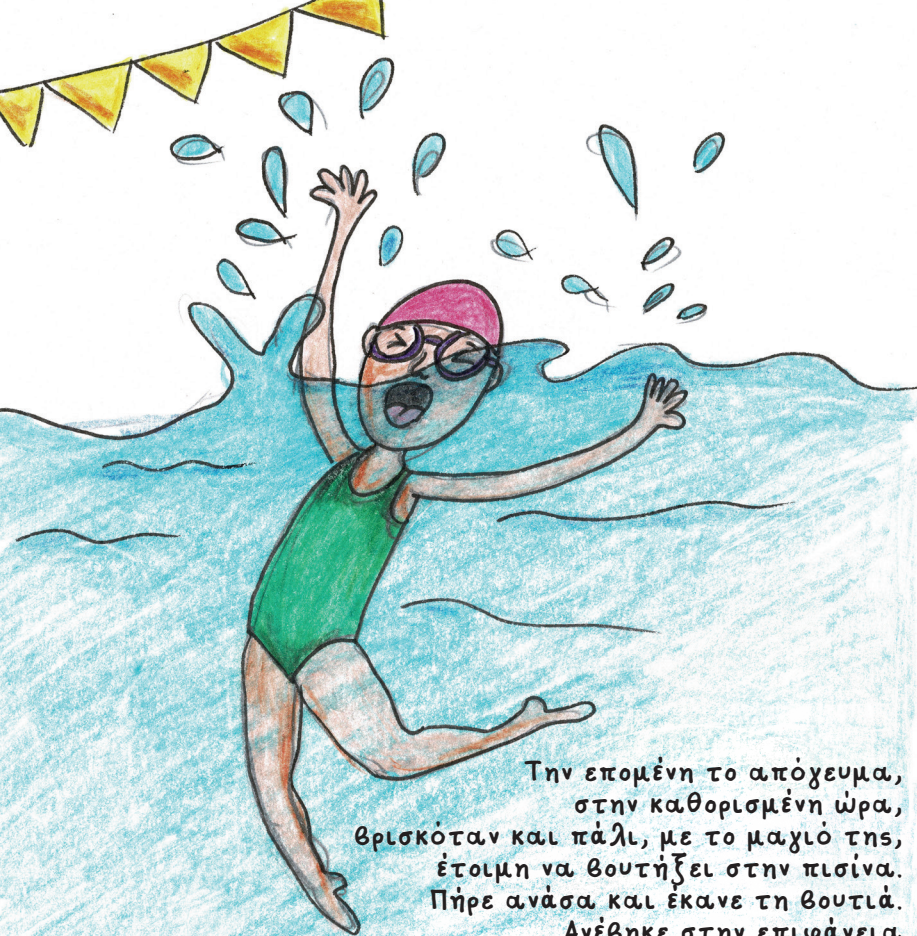
-Έπρεπε να έβλεπες τον αδελφό σου στην επίδειξη! Ήταν
φοβερός!

Η φωνή της μαμάς της έσβηνε, καθώς οι σκέψεις της
ακούγονταν πιο δυνατά.

Μπήκε το δωμάτιό της και έκλεισε την πόρτα. Γιατί την
άγχιζε εκεί; Ίσως έφταιγε αυτή; Ντρεπόταν να το πει. Θα την
πιστευαν; Και αν την σταματούσαν από την προπόνηση; Και
αν το μάθαιναν όλοι στο σχολείο και την κοροϊδεύαν; Έπρεπε
να το κρατήσει μυστικό. Απλά την επόμενη φορά, δεν θα
έβγαζε το μαχιό της. Δεν θα ξαναέμπαινε στα αποδυτήρια
ποτέ. Θα φορούσε τα ρούχα με βρεγμένο μαχιό και θα έφευγε.
Αυτή ήταν η λύση. Αυτό θα έκανε.

Η μαμά στο διπλανό δωμάτιο προβληματιζόταν. Δεν έφαγε η
κόρη της, τα μάτια της ήταν υγρά και το ένστικτό της, της
βροντοφώναζε πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Μπορεί να ήταν η
ιδέα της. Η κόρη της μεγάλωνε και όσο πλησίαζε στην
εφηβεία, θα έπρεπε να συνηθίσει αυτές τις
συμπεριφορές. Έσβησε το φως και έδιωξε
όλες τις αρνητικές σκέψεις από το
μυαλό της.

Την επομένη το απόγευμα, στην καθορισμένη ώρα, βρισκόταν και πάλι, με το μαγιό της, έτοιμη να βουτήξει στην πισίνα. Πήρε ανάσα και έκανε τη βουτιά. Ανέβηκε στην επιφάνεια και άρχισε την προθέρμανση.

-Μπράβο, Μάρθα, τον άκουσε να λέει.

Πού ήταν το γνωστό χαμόγελό της; Λες να είχε χαθεί στον πάτο της πισίνας; Ένωθε να πνίγεται. Αυτό το «Μπράβο», που τόσο λαχταρούσε καθημερινά, τώρα είχε χίνει επιφάνειας.

Ξαφνικά ένωθε να βουλιάζει. Ο προπονητής της, της έπιασε το χέρι και προσπάθησε να την τραβήξει και πάλι πάνω στην επιφάνεια, όμως εκείνη πάλευε να μείνει στον πάτο. Τελικά, πάλι νίκησε. Σε δευτερόλεπτα βρισκόταν στα χέρια του. Πετάχτηκε έντρομη, απεγκλωβίζοντας τον εαυτό της από την αγκαλιά του και άρχισε να τρέχει στα αποδυτήρια.

Στην προσπάθειά της να ξεφύγει, όμως, ζυπόλυτη καθώς ήταν, γλίστρησε και έπεσε με σφοδρότητα πάνω στα πλακάκια. Ο πόνος στον αστράγαλο ήταν οξύς. Γύρισε στην τζαμαρία να δει το πρόσωπο της μητέρας της, αλλά δεν φαινόταν. Σε κλάσματα δευτερολέπτου, τρία άτομα ήταν από πάνω της.

-Μάρθα, τρελάθηκες; Γιατί έτρεξες έτσι;

Όλοι γύρω της, της μιλούσαν και προσπαθούσαν να καταλάβουν αν ήταν καλά. Όλοι, εκτός εκείνος. Τη μετέφεραν στο ιατρείο και μετά από πέντε λεπτά άκουσε τη φωνή της μαμάς της να μπαίνει στο μικρό δωματιάκι και να την κλείνει με απέραντη αγάπη στην αγκαλιά της. Θυμήθηκε ότι όταν ήταν μικρή, είχε μία φανταστική φίλη. Την «κυρία περιπετειούλα». Όποτε τη φώναζε με τη φαντασία της, έπλαθαν μαζί όλων των ειδών τις περιπέτειες: μικρές, μεγάλες, τρελές, αλλά όλες πολύχρωμες. Γιατί τώρα που την είχε ανάγκη περισσότερο από κάθε άλλη φορά δεν ερχόταν; Που ήταν η «κυρία περιπετειούλα» να εμφανίσει με μιας το μαγικό της πινέλο και να δώσει χρώμα και σε αυτόν τον εφιάλτη; Ίσως, γιατί έλειπαν κάποια συστατικά επιτυχίας ... είχε το πινέλο, τη φαντασία, έλειπε, όμως, το χαμόγελο. Η μητέρα της, την πήρε στο σπίτι και την έβαλε να ξαπλώσει. Οι μέρες που ακολούθησαν ήταν πρωτόγνωρες για τη Μάρθα και την οικογένειά της. Η Μάρθα ήταν ευέξαπτη και κυκλοθυμική. Μέχρι να χίνει καλά ο αστράγαλός της, δεν μπορούσε να πάει προπόνηση και η μητέρα της πίστευε πως αυτός ήταν ο λόγος που η κόρη της είχε αλλάξει συμπεριφορά. Της έλειπε η προπόνηση. Αρνήθηκε να πάει στο σχολείο και στα ιδιαίτερα των Αγγλικών. Η μητέρα της σκέφτηκε πως έπρεπε να χίνει γρήγορα καλά και να βουτήξει και πάλι στην πισίνα, για να αποκατασταθούν οι ισορροπίες. Ο προπονητής της, τηλεφωνούσε καθημερινά και με περίσσιο ενδιαφέρον ρωτούσε τι κάνει η καλύτερή του μαθήτριά. Της μίλησε και λίγο στο τηλέφωνο.

Εκείνος μιλούσε ... η Μάρθα δάκρυζε.

Μετά από δεκαπέντε μέρες, ο γιατρός με χαρά, ανακοίνωσε πως μπορεί να επιστρέψει και πάλι στις προπονήσεις της. Η γη χάθηκε κάτω από τα πόδια της.

Όχι, δεν ήθελε να επιστρέψει ποτέ ξανά εκεί. Μόλις μπήκαν σπίτι, μετά το γιατρό, η Μάρθα άρχισε να κλαίει. Η μαμά της δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που έβλεπε. Η κόρη της αντιδρούσε, λες και ήταν άγριο θηρίο κλεισμένο μέσα στο κλουβί. Έκατσε δίπλα της και άρχισε να της μιλάει ψιθυριστά. Η ανιδιοτελής, ολοκληρωτική μητρική αγάπη, η γνωμάτευση της φίλης της της παιδοψυχολόγου πως κάτι δεν πήγαινε καλά και η επιμονή της μάνας, έκαναν τη Μάρθα να ηρεμήσει και να εξομολογηθεί το μυστικό που τη βάραινε. Το βάρος του είχε φύγει από τη Μάρθα και είχε μεταφερθεί αλλού. Καθώς η μαμά άκουγε την εξομολόγηση,

έκλεισε τα μάτια. Ένωθε υπεύθυνη, όμως δεν ήταν. Όχι, δεν θα κατέρρευε!

Όχι, δεν θα τον άφηνε να νικήσει!

Όχι, δεν θα κατέστρεφε ό,τι με αγάπη είχε χτίσει τόσα χρόνια.

Θα πολεμούσε και θα νικούσε.

Το μεγάλο μυστικό είχε αποκαλυφθεί και ευτυχώς σχετικά νωρίς. Η Μάρθα ένωθε καλύτερα.

Είχε ξαλαφρώσει.

Η περίοδος που ακολούθησε ήταν δύσκολη. Έπρεπε να ξαναζήσει ότι είχε περάσει, όταν έδινε κατάθεση.

Έπρεπε να αντιμετωπίσει τις ματιές στο σχολείο, τα σχόλια πίσω από την πλάτη της.

Όμως, μόνο για ένα πράγμα ήταν σίγουρη, για το ότι έκανε το σωστό.

Αυτό το μυστικό, την έκανε να νιώθει άσχημα, την έκανε να κλαίει, δεν ήταν καλό μυστικό, ήταν κακό και έπρεπε να αποκαλυφθεί. Έπρεπε να σπάσει τη σιωπή της.

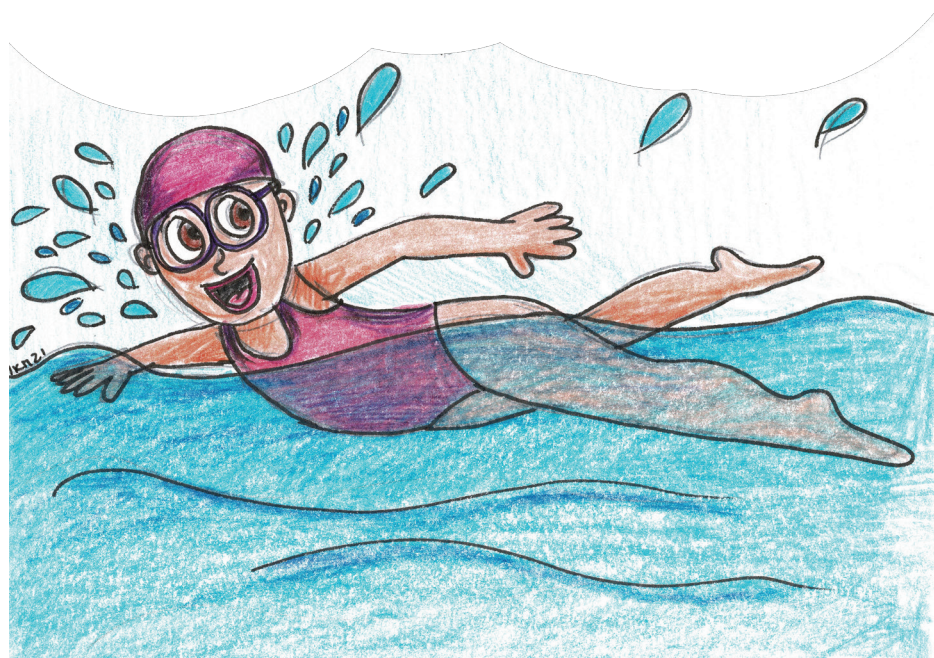

Αυτός, είχε οδηγηθεί εκεί που έπρεπε και δεν θα μπορούσε να πληγώσει ξανά.

Ξεκίνησε διστακτικά προπόνηση κάπου αλλού. Στην αρχή, άντεχε μόνο δέκα λεπτά και μετά δεν ήθελε να συνεχίσει.

Σιγά σιγά όμως, η πληγή έκλεινε. Τα λεπτά της προπόνησης αυξάνονταν και το χαμόγελο δειλά δειλά προσπαθούσε να κάνει και πάλι την εμφάνισή του. Οι θύμισες ξεθώριαζαν σιγά σιγά και μια μέρα, εκεί που δεν το περίμενε, η Μάρθα είχε έναν απρόσκλητο επισκέπτη.

Η «κυρία περιπετειούλα» είχε έρθει και πάλι. Είχε βγάλει το πινέλο της και με τη φαντασία και το χαμόγελο της Μάρθας, ζωγράφισαν και πάλι το μέλλον. Ένα μέλλον πολύχρωμο, γεμάτο όνειρα και στόχους. Η Μάρθα, ήταν σίγουρη τώρα για τον εαυτό της. Ένωθε δυνατή, είχε αυτοπεποίθηση, γιατί είχε καταφέρει να δώσει τέλος στον εφιάλτη. Η «κυρία περιπετειούλα», της ζωγράφισε μία μεγάλη πισίνα, της έκλεισε το μάτι και της είπε πως είχε βουτήξει στα πιο άγρια νερά που υπάρχουν, όπου με πείσμα και με σκληρή δουλειά, είχε καταφέρει να τερματίσει πρώτη, νικώντας τον πιο δύσκολο αγώνα της ζωής της.

Η Μαρία Κάνθερ γεννήθηκε το 1979, στην Αθήνα και σε ηλικία δεκατριών χρονών μετακόμισε στην Κύπρο. Σπούδασε «Δημόσιες Σχέσεις με Διαφήμιση και Marketing» στο Πανεπιστήμιο Λευκωσίας. Απέκτησε μεταπτυχιακό Δίπλωμα στις «Θεατρικές Σπουδές» από το Ανοικτό Πανεπιστήμιο Κύπρου. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια θεατρικής αγωγής στο «Act Studio» και επί σειρά ετών, ήταν μέλος του θεατρικού εργαστηρίου ενηλίκων στο θέατρο «Διώνυσος», συμμετέχοντας σε θεατρικές παραστάσεις. Από το 2001 εργάζεται ως ραδιοφωνικός παραγωγός. Είναι επαγγελματίας εκφωνήτρια διαφημιστικών κειμένων και διάφορων μεταγλωττισμένων σειρών. Μετά από πολλή έρευνα σε ξεχασμένες παιδικές αναμνήσεις, βρήκε τι ήταν αυτό που της έλειπε: η φαντασία στη ζωή της και η χαμένη παιδική αθωότητα. Άρπαξε ένα μολύβι και ξεκίνησε να γράφει παιδικές ιστορίες. Έχει γράψει δύο παραμύθια με τίτλους: «Ο Σκανδαλιάρης Γάτος» και «Ένα Χριστουγεννιάτικο ταξίδι». Έχει επίσης γράψει το παιδικό θεατρικό σενάριο «Μπουρμπολομπερδέματα», το οποίο ανέθηκε σε σκηνή το 2014. Το πιο πρόσφατο έργο της είναι μυθιστόρημα και έχει τίτλο «ΖΗΝΑ ΚΑΝΘΕΡ: ΜΙΑ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΧΩΡΙΣ ΘΡΟΝΟ» (Εκδόσεις Αιγαίον, 2020).

«Ευχαριστούμε την Άντρη Ελευθερίου, που είχε την καλή διάθεση να διαθέσει το παραμύθι και να κάνει το δικό της σχολιασμό στη συγγραφέα».

Η Ιωάννα Κανάρη Παπαδοπούλου είναι γραφίστρια-εικονογράφος, με πτυχίο στη Γραφιστική και Οπτική Επικοινωνία και μεταπτυχιακό στην Τέχνη στην Εκπαίδευση. Για 10 χρόνια υπήρξε υπεύθυνη Οπτικής Επικοινωνίας σε ιδιωτική Σχολή Καλών Τεχνών στη Λευκωσία όπου δίδασκε Γραφικές τέχνες και Ιστορία της Τέχνης σε παιδιά, έφηβους και φοιτητές της σχολής. Επιπλέον έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις σε Ελλάδα και Κύπρο και το 2014 έκανε την πρώτη της ατομική έκθεση. Έργα της υπάρχουν σε ιδιωτικές συλλογές. Έχει σχεδιάσει και εικονογραφήσει το βιβλίο "Μαχαπούς" της Έρινας Χαραλάμπους το 2010 και τον "Καρπουζοδελνόσαυρο" του Χριστόφορου Χριστοφόρου το 2021. Έχει κερδίσει τοπικούς σχεδιαστικούς διαγωνισμούς και τα τελευταία χρόνια ασχολείται με την εικονογράφηση παραμυθιών και τη δημιουργία εκπαιδευτικού υλικού για δασκάλους. Επίσης έχει δημιουργήσει εκπαιδευτικά προγράμματα για τη δημοτική εκπαίδευση. Είναι παντρεμένη με τρία παιδιά, ζει στη Λευκωσία και εργάζεται ως καθηγήτρια τέχνης σε ιδιωτικό σχολείο.